

Devenită irevocabilă prin Decizia nr. 2597/R/15. XI.2005
a Curții de Apel - Tg. Mureș.

ROMÂNIA
TRIBUNALUL HARGHITA
MIERCUREA - CIUC

Camerei de
Consilier juridic

Dosar nr. /2005

SENTINȚA CIVILĂ NR. 847

Ședința publică din 06 iulie 2005

Instanța compusă din

Președinte:

Judecător:

Judecător:

Grefier:

**Cu participarea doamnei procuror , din cadrul
Parchetului de pe lângă Tribunalul Harghita.**

S-a luat în examinare acțiunea în anulare formulată de reclamanta SC SRL , împotriva pârâtei DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE A JUDEȚULUI HARGHITA.

La apelul nominal făcut în ședința publică nu au răspuns părțile.

Procedura este completă

S-a făcut referatul cauzei după care:

Se constată că judecarea cauzei în fond a avut loc, în ședința publică din 29 iunie 2005, mersul dezbaterilor și concluziile părților sunt consemnate, în încheierea din acea zi, care face parte integrantă din prezenta sentință.

T R I B U N A L U L ,

Deliberând, constată următoarele:

A luat spre soluționare acțiunea formulată de reclamanta SC SRL împotriva pârâtei Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Harghita, solicitând ca prin sentința ce se va pronunța să se dispună anularea Deciziei nr.15/ .2005 pronunțată de DGFPJ Harghita și a actelor administrative de impunere, respectiv a Deciziei de impunere nr. / .2004 privind obligațiile fiscale suplimentare stabilite de inspecția fiscală prin Raportul de inspecție fiscală nr. / 2004 precum și suspedarea executării actului administrativ de impunere până la soluționarea definitivă și irevocabilă a cauzei.

Din actele și lucrările dosarului instanța a constatat următoarele:

Prin Decizia de impunere nr. / 2004, privind obligațiile fiscale suplimentare, organele de inspecție fiscală din cadrul pârâtei au stabilit în sarcina reclamantei obligația de plăți suplimentare: taxă pe valoare adăugată în sumă de lei, dobânzi de lei și lei penalități de întârziere, pe motiv că societatea a înregistrat în contabilitate facturi dar materialul lemnos nu a fost livrat beneficiarului, astfel că TVA deductibilă nu se justifică (f.17-20).

Reclamanta a contestat modul de stabilire a bazei de impozitare a TVA pentru luna octombrie 2002, prin Raportul de inspecție fiscală însă prin Decizia nr.15/ 2005 pârâta a respins contestația, ca inadmisibilă cu următoarea motivare (f.13-16):

În conformitate cu art.106 din OG. nr.92/2003 rezultă că, raportul de inspecție fiscală reprezintă un act premergător, unilateral care stă la baza emiterii deciziei de impunere iar potrivit art.174 din același act normativ se poate contesta doar titlul de creanță respectiv decizia de impunere și alte acte administrativ-fiscale, asimilate deciziilor de impunere.

Reclamanta consideră că pârâta i-a respins în mod nejustificat contestația, pe motiv de inadmisibilitate, raportul de inspecție fiscală cuprinzând toate elementele unui act administrativ fiscal conform art.106 alin.2 din OG nr.92/2002 putând să facă obiectul căilor administrative de atac și măsurile luate prin acte de control sau impunere, ca și în cazul de față.

În ceea ce privește stabilirea obligațiilor de plată a TVA și a accesoriilor aferente, reclamanta consideră că s-a făcut în mod nelegal deoarece la încheierea contractului de vânzare-cumpărare de material lemnos s-au respectat prev. art.1295 C.civ., livrarea mărfii și plata prețului neputând influența transferul de proprietate asupra mărfii care a avut loc la data încheierii contractului, livrarea faptică neputându-se confunda cu noțiunea de livrare a mărfii prevăzută de Codul de procedură fiscală.

Deasemenea reclamanta susține că, în conformitate cu art.145(3) lit.a din Legea nr.571/2003 "dacă bunurile și serviciile achiziționate sunt destinate utilizării în folosul operațiunilor sale taxabile, orice persoană impozabilă înregistrată ca plătitor de taxă pe valoare adăugată are dreptul să deducă taxa pe valoare adăugată datorată sau achitată, aferentă bunurilor sau serviciilor ce i-au fost livrate sau urmează a-i fi livrate" iar în art.3(3) din Legea nr.345/2002 se prevede faptul că "vânzarea de bunuri cu plata în rate este considerată livrare de bunuri".

Ori, ea susține că în ceea ce privește constatările organului de control sunt contradictorii pe de o parte acesta stabilind că înregistrarea facturilor "nu influențează baza de impozitări" înregistrarea în contul 351 "materiale la terți" este corectă, iar pe de altă parte stabilește obligația de plată a TVA, având în vedere că marfa nu a fost livrată (f.32-33).

Reclamanta a solicitat suspendarea executării actului administrativ de impunere întrucât în baza unei convenții încheiată de Ministerul Finanțelor Publice beneficiază de eşalonarea la plată a obligațiilor către bugetul statului (f.21-23).

Asupra acestui aspect instanța a dispus prin Încheierea nr. / / 2005, admitând cererea și suspendând executarea actului de impunere.

Pârâta a depus întâmpinare prin care a solicitat următoarele:

- pe cale de excepție să se constate că cererea de chemare în judecată este prematur introdusă;
- pe fond respingerea acțiunii și menținerea deciziei de respingere a contestației și respingerea cererii de suspendare a executării actului administrativ.

În drept, pârâta își motivează această susținere în baza prev. art.41 coroborat cu art.42 C.pr.fiscală, conform căruia actul administrativ fiscal este actul prin care se stabilesc, modifică sau se sting drepturi și obligații fiscale trebuind să cuprindă cumulativ toate elementele prevăzute de art.42 și anume: data la care a fost emis actul, data la care își produce efectele, posibilitatea de a contesta, termenul de depunere a contestației și organul la care se depune contestația.

Ori, raportul de inspecție fiscală întocmit de organele sale de control nu cuprinde aceste elemente și ca urmare nu constituie act administrativ fiscal care poate fi contestat.

De asemenea, conform disp. art.82 din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală "Impozitele, taxele, contribuțiile și alte sume datorate bugetului general consolidat se stabilesc astfel: a. prin declarație fiscală, în condițiile art.79 alin.2 și art.83 alin.4; b. prin decizie emisă de organul fiscal, în celelalte cazuri" iar art.106 din același act normativ prevede "Rezultatul inspecției fiscale va fi consemnat într-un raport scris, în care se vor prezenta constatările inspecției, din punct de vedere faptic și legal".

Pe cale de consecință, actul administrativ fiscal îl reprezintă decizia de impunere și nicidecum raportul de inspecție fiscală, raport ce reprezintă doar o

anexă la decizia de impunere și în baza căruia se emite aceasta și ca urmare se impune menținerea Deciziei nr.15/ 2005.

În ceea ce privește capătul de cerere referitor la nelegalitatea celor constatate în raportul fiscal, pârâta precizează faptul că în Nota explicativă luată administratorului reclamantei, acesta recunoaște că respectiva cantitate de 591 mc. material lemnos facturat nu era livrată de către furnizor la data efectuării controlului. Recepționarea s-a efectuat scriptic pentru a putea fi ținută în evidența contabilă, în contul 351 "Materiale aflate la terți", iar TVA aferentă acestor facturi s-a dedus, deoarece livrarea materialului lemnos urma să fie efectuată în perioada decembrie 2002-ianuarie 2003.

În urma celor constatate, organele de control nu au acceptat deductibilitatea TVA aferentă facturilor fiscale primite de la SC SRL, în suma de lei, potrivit art.3 alin.1 și art.22 alin.1 din Legea nr.345/2002 privind TVA și art.128 alin.1 și art.145 alin.1 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal.

În Nota de ședință depusă în ședința din 15 iunie 2005 reclamanta solicită respingerea excepției prematurității acțiunii invocată de pârâtă în conformitate cu art.174(1) alin.2 din OG. nr.92/2003 care prevede faptul că, în ceea ce privește contestația este o cale administrativă de atac ce nu înlătură dreptul la acțiune al celui considerat lezat în drepturile sale prin actul administrativ fiscal sau prin lipsa acestuia, în condițiile legii.

Deasemenea, se invocă și prev. art.174(1) din OG. nr.92/2003, susținându-se că atât împotriva actului administrativ fiscal ca titlu de creanță, precum și a altor acte administrativ fiscale se poate formula contestație, potrivit legii, și ca urmare, consideră că și actul de control poate fi contestat, astfel că excepția invocată nu este întemeiată și solicită respingerea ei (f.40-41).

În sprijinul susținerilor de mai sus, reclamanta a depus Decizia nr.2000/03.06.2004 a Inaltei Curți de Casație și Justiție (f.42-44).

Asupra cauzei:

Față de excepția invocată de pârâtă în întâmpinare, privind prematuritatea introducerii acțiunii de către reclamantă, instanța consideră următoarele:

Potrivit art.174(1) din OG nr.92/2003 "împotriva titlului de creanță (decizia de impunere) precum și împotriva altor acte administrativ fiscale se poate formula contestație, potrivit legii".

Astfel, se reține că și actul de control întocmit de organele administrativ fiscale ale pârâtei poate fi contestat, ca urmare atât contestația dar și prezenta acțiune nu este prematură, excepția urmând să fie respinsă.

În ceea ce privește nelegalitatea celor contestate de organul de control fiscal, invocată de reclamanta, aceasta nu este justificată pentru următoarele motive:

Cu ocazia controlului organele de control au solicitat Notă explicativă administratorului reclamantei, acesta arătând că materialul lemnos în cantitate de 591 mc., deși a fost facturat, nu a fost livrat de către furnizor până la data controlului, recepționarea efectuându-se scriptic pentru a fi ținută în evidența contabilă în contul 351-Materiale aflate la terți, TVA fiind dedusă întrucât livrarea urma să fie efectuată în perioada decembrie 2002-ianuarie 2003.

Or nu se poate accepta această deducere din moment ce livrarea efectivă nu a avut loc, chiar dacă au fost primite facturile de la societatea beneficiară incidente în acest sens fiind prev. art.3 alin.1 și art.22 alin.1 din Legea nr.345/2002 privind TVA și art.128 alin.1 și art.145 alin.1 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal.

În aceste condiții actele de control contestate de reclamantă fiind legale, acțiunea nu este întemeiată și urmează să fie respinsă.

Întrucât între reclamantă și Ministerul Finanțelor există o convenție conform căreia reclamanta beneficiază de eșalonare la plata obligațiilor către bugetul de stat, instanța menține suspendarea executării actului administrativ.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Respinge acțiunea reclamantei SC SRL, cu sediul în str. nr. jud. Harghita, împotriva pârâtei DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE AL JUDEȚULUI HARGHITA, cu sediul în Miercurea Ciuc str. Rev. din Decembrie nr. 20 jud. Harghita.

Cu drept de recurs în 15 zile de la comunicare.
Pronunțată în ședința publică din 06 iulie 2005.

Președinte,

s.s. indescifrabil

Grefier,

s.s. indescifrabil

